

Nr 260.

Godkänd av första kammaren den 1 juni 1926.

Godkänd av andra kammaren den 1 juni 1926.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående inordnande i statens anstalt för pensionering av folkskollärare m. fl. under ändrat namn av statens pensionsanstalt av vissa grupper av befattningshavare jämte i ämnet väckta motioner.

(Bankoutskottets utlåtande nr 50.)

Till Konungen.

Under elfte huvudtiteln av den till innevarande års riksdag avlätna statsverkspropositionen hade Eders Kungl. Maj:t, i avbidan på propositioner i vederbörande ämnen, under nedannämnda punkter föreslagit riksdagen:

under punkt 12: att i riksstaten beräkna det ordinarie förslagsanslaget till statens andel i kostnaden för pensionering av lasarettsläkare till 15,000 kronor;

under punkt 14: att i riksstaten under elfte huvudtiteln beräkna ett ordinarie anslag av 157,276 kronor till bidrag till pensionering av änkor och barn efter lärare vid allmänna läroverk, pedagogier, seminarier m. m.; samt

under punkt 16: att i riksstaten för budgetåret 1926—1927 under elfte huvudtiteln såsom bidrag till kostnaderna för pensionering av dövstumslärare m. fl. beräkna ett ordinarie förslagsanslag å 55,000 kronor.

Sedermera har Eders Kungl. Maj:t i en till riksdagen avläten, den 25

Bihang till riksdagens protokoll 1926. 14 saml. Nr 260.

februari 1926 dagtecknad proposition nr 198, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

dels medgiva, att statens anstalt för pensionering av folkskollärare m. fl. må erhålla ändrat namn av statens pensionsanstalt;

dels bemyndiga Eders Kungl. Maj:t att för beredande av rätt till delaktighet i nämnda pensionsanstalt för de av föredragande departementschefen i ovanberörda statsrådsprotokoll över ecklesiastikärenden för den 25 februari 1926 därtill förordade grupper av befattningshavare vidtaga ändring av det för pensionsanstalten gällande reglementet i huvudsaklig överensstämmelse med ett såsom bilaga till samma statsrådsprotokoll fogat förslag;

dels, med uteslutande ur riksstaten av det under elfte huvudtiteln uppförda ordinarie förslagsanslaget till statens andel i kostnaden för pensionering av lasarettsläkare, under samma huvudtitel och rubriken: statens andel i kostnaden för pensionering av vissa överåriga lasarettsläkare uppföra ett ordinarie förslagsanslag av 15,000 kronor;

dels i riksstaten med oförändrat belopp uppföra det nu under nämnda huvudtitel upptagna ordinarie anslaget till bidrag till pensionering av änkor och barn efter lärare vid allmänna läroverk, pedagogier, seminarier m. m. å 157,276 kronor;

dels ock, med uteslutande ur riksstaten av det under elfte huvudtiteln och rubriken: bidrag till kostnaderna för pensionering av dövstumslärare m. fl. upptagna ordinarie förslagsanslaget, under samma huvudtitel och rubriken: bidrag till kostnaderna för pensionering av vissa i statens pensionsanstalt inordnade grupper av befattningshavare uppföra ett extra förslagsanslag av 43,000 kronor.

I samband härmed har riksdagen till behandling förehaft följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen två likalydande motioner (I: 285 och II: 413), i vilka hemställts, »att riksdagen måtte, vid behandlingen av frågan om inordnande i statens anstalt för pensionering av folkskollärare m. fl. av vissa grupper av befattningshavare, besluta sådana ändringar i anstaltens reglemente, som möjliggöra, för erhållande av erforderlig tjänstgöringstid, en sammanräkning av dels lärartjänstgöring vid olika skolor dels, beträffande folkhögskolorna, lärarinne- och husmoderstjänstgöring vid dessa skolor»; samt en motion (II: 288), vari yrkats *dels* att riksdagen ville med ändring av vad som i Eders Kungl. Maj:ts proposition föreslagits bestämma, att pensionsunderlagen för föreståndare, lärare och lärarinnor vid dövstumskolorna skola utgöras av $\frac{3}{4}$ utav utgående löner, dock högst 6,000 kronor, och att vissa i reglementet för dövstumslärarnas pensionsanstalt intagna övergångsstadganden alltjämt må få äga giltighet, *dels ock* att riksdagen ville besluta, att delaktighet i statens pensionsanstalt måtte beredas även dövstupastorer, med tjänsten såsom uteslutande sysselsättning för dem själva, samt för deras änkor och barn och att med hänsyn tagen till

i motionen angivna för dövstupastorer utgående löner pension måtte beredas dem efter enahanda grunder som dövstumlärare.

Riksdagen har ansett sig kunna i huvudsak bifalla de förslag, som av Eders Kungl. Maj:t framlagts i förevarande proposition. Då statens anstalt för pensionering av folkskollärare m. fl. härigenom får sitt verksamhetsområde utsträckt till åtskilliga nya befattningshavargrupper av skilda slag, har riksdagen i likhet med föredragande departementschefen funnit lämpligt att anstaltens benämning ändras till *statens pensionsanstalt*. Den förändrade benämningen torde böra tillämpas från och med den 1 juli 1926.

Eders Kungl. Maj:ts förslag beträffande pensionsrätt för föreståndare och föreståndarinnor vid *fattigvårds- och barnvårdsanstalter* samt personal vid *vissa övriga vårdanstalter* ansluter sig till de önskemål, som uttalats av 1925 års riksdag, och har — fränsett viss detaljmarkering, till vilken riksdagen i det följande återkommer — icke givit anledning till erinran.

Vad angår förslaget om pensionsrätt för *vissa läkare*, har riksdagen funnit behovet av förbättrad pensionering för lasarettsläkare vara uppenbart. Likaså anser riksdagen det vara påkallat, att en ordnad pensionering åvägbringas för läkare vid tuberkulossjukvårdsanstalter. Riksdagen har ock ansett sig böra medgiva, att staten för denna frågas lösning lämnar sin medverkan i huvudsak enligt de grunder, som av Eders Kungl. Maj:t föreslagits. Beträffande tuberkulossjukvårdsanstalternas läkare omfattar Eders Kungl. Maj:ts förslag — fränsett livförsäkringsbolagens sanatorieförenings anstalt — allenast överläkare vid statsunderstödda sjukvårdsanstalter, som avses i stadgan för tuberkulossjukhus och som ägas samt helt eller delvis underhållas av landsting eller stad, som ej deltagar i landsting. Inom riksdagen har ifrågasatts pensionsrättens utsträckning jämväl till överläkare vid statsunderstödda kustsanatorier, vilka äro underkastade tuberkulossjukhusstadgans bestämmelser men icke ägas av landsting eller stad, som ej deltagar i landsting. Riksdagen, som finner goda skäl föreligga för beredande av pensionsrätt åt sistnämnda befattningshavare enligt i huvudsak samma grunder, som föreslagits beträffande överläkare vid svenska livförsäkringsbolags sanatorieförenings sanatorium, har likväl ansett sig icke böra besluta pensionsrättens utsträckning till nu angivna befattningar utan närmare utredning angående de särskilda villkor och övergångsstadganden m. m., som må erfordras beträffande ifrågavarande befattningar. Riksdagen har emellertid ansett sådan utredning böra verkställas genom Eders Kungl. Maj:ts försorg; och torde, om anledning därtill förefinnes, förslag i ämnet böra föreläggas nästkommande års riksdag.

Enligt förslaget skulle lasarettsläkarnas pensionskassa indragas i pensionsanstalten den 1 juli 1926, dock att härmed icke skulle följa någon ändring i delägarnas rättigheter och skyldigheter före ingången av år 1927. Eders Kungl. Maj:ts förslag medför, att medicinalstyrelsen efter den 1 juli 1926 får rätt att medgiva lasarettsläkare anstånd med avgång ur tjänst vid uppnädd pen-

sionsålder. Riksdagen vill erinra, att 1925 års riksdag i anledning av väckta motioner bemyndigade Eders Kungl. Maj:t (riksdagens skrivelse nr 44) att under vissa villkor medgiva anstånd med avsked för lasarettsläkare. Då detta bemyndigande emellertid utgår med juni månad 1926 och enligt vad riksdagens vederbörande utskott inhämtat skyldighet att avgå ur tjänst på grund av uppnådd åldersgräns för en lasarettsläkare inträder den 1 juli 1926, har det ansetts erforderligt, att Eders Kungl. Maj:t bemyndigas att under de förutsättningar, som avsågos i nyssnämnda riksdagsskrivelse, bevilja anstånd med avsked tills vidare, intill dess frågan om kvarstående i tjänst kan prövas i den ordning, som efter den 1 juli 1926 skulle bli va gällande. Riksdagen anmäler i det följande beslut härutinnan.

I detta sammanhang vill riksdagen erinra, att enligt bestämmelse i § 18 mom. 2 av pensionsanstaltens reglemente må, där ej annorlunda stadgas i de för vederbörande befattning gällande särskilda bestämmelserna, befattningshavare, som uppnått pensionsåldern, på i nämnda bestämmelser angivna villkor av huvudmannen tillåtas kvarstå i befattningen, därest och så länge han prövas kunna på ett tillfredsställande sätt sköta tjänsten, dock icke längre än under fem år. Enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag skulle sådant tillstånd till kvarstående i tjänst beträffande läkare kunna meddelas efter medgivande av medicinalstyrelsen. Riksdagen anser emellertid, att anstånd med avsked varken beträffande lasarett- eller tuberkulossjukhusläkare bör kunna medgivas för längre tid än högst *två år* utöver uppnådd pensionsålder. Föreskrift härom lärer böra intagas bland de särskilda bestämmelserna under kap. VI i pensionsanstaltens reglemente.

Eders Kungl. Maj:ts förslag beträffande indragning av *lärnarnas vid elementarläroverken* nya änke- och pupillkassa samt förbättring av pensionerna för delägare i nämnda kassa m. m. har riksdagen ansett sig böra i huvudsak bifalla. Beträffande mom. 3 och 4 av övergångsstadgandena till det ifrågasatta kap. IX vill riksdagen emellertid erinra, att 1925 års riksdag (skrivelse nr 11 A, punkt 8) förklarar hinder icke möta för att till pensionsberättigade efterlevande efter delägare i kassan finge under år 1926 utgå, utöver pensionsförmåner enligt gällande bestämmelser, ett belopp beräknat för ensam änka till 200 kronor och för övriga efterlevande i proportion därtill. Den sålunda medgivna provisoriska förhöjningen skulle nu komma att ersättas av de i nyssnämnda moment av övergångsstadgandena angivna förmånerna. Då dessa förmåner skulle utgå från och med den 1 juli 1926, torde föreskrift böra meddelas om den provisoriska förhöjningens upphörande från nämnda tidpunkt.

Beträffande mom. 5 och 6 av övergångsstadgandena till ifrågavarande kap. IX har riksdagen icke kunnat undgå att finna, att däri innefattade förslag rörande en särskild pensionsregleringsfond skulle medföra en tämligen invecklad förvaltning. Riksdagen har ock haft under överbä gande, huruvida icke en förenkling härutinnan skulle kunna åstadkommas. Den före-

slagna pensionsregleringsfonden skulle enligt förslaget användas dels till utfyllnad av pensioner, som på grund av befattningshavares tillträde till tjänst efter uppnådda 32 år ej kunna enligt de allmänna reglerna utgå med fulla belopp utan skola beräknas försäkringstekniskt enligt § 34 mom. 1 b) av reglementet, dels ock till täckande av kostnaderna för förhöjning av familjepensionsunderlagen vid en blivande lönereglering för ifrågavarande personal. De gjorda beräkningarna synas giva vid handen, att kassans tillgångar äro fullt tillräckliga för båda dessa ändamål.

Enligt vad riksdagen inhämtat har hittills vunnit erfarenhet beträffande efterlevande till folkskollärare visat, att försäkringsteknisk beräkning av pensionerna endast i undantagsfall förekommer. Stadgandet i § 34 mom. 1 b) synes sålunda beträffande dessa befattningshavare vara utan större betydelse. Därest en utredning skulle giva vid handen, att föreskriften kan upphävas beträffande denna delägargrupp, som är anstaltens ojämförligt största, vill det synas, som om särskilda betänkligheter icke skulle möta att i enlighet med vad skolöverstyrelsen hemställt upphäva den jämväl i fråga om de i kap. IX avsedda befattningshavarna, även om det måhända skulle visa sig, att föreskriften i dessa fall vore av något större betydelse. Riksdagen finner för sin del önskvärt, att en närmare undersökning verkställes beträffande frågan, huruvida och i vad mån stadgandet i § 34 mom. 1 b) må kunna upphävas med avseende å nu berörda och måhända även andra grupper av delägare i pensionsanstalten.

Därest en sådan undersökning — vilken om möjligt synes böra slutföras före den tidpunkt, då den ifrågasatta pensionsregleringsfonden enligt förslaget skulle uppläggas — skulle visa, att bestämmelsen i fråga kan undvaras för de i kap. IX avsedda lärargruppernas vidkommande, lärer det böra övervägas, huruvida icke, oavsett om en lönereglering för dessa grupper inom de närmaste åren kan komma till stånd eller ej, en särskild regleringsfond må kunna undvikas och pensionsanstalten i stället övertaga änke- och pupillkassans alla tillgångar med skyldighet att fullgöra de förpliktelser, som enligt förslaget skulle åvila regleringsfonden i samband med en kommande lönereglering.

För den händelse emellertid den här berörda frågan icke skulle kunna ordnas på sätt riksdagen antytt, vill det i varje fall synas, att det överskott, som kan återstå i elementarlärarnas nya änke- och pupillkassa, sedan de båda i det föregående omförmälda ändamålen blivit tillgodosedda, bör tillfalla pensionsanstalten. Något liknande har av Eders Kungl. Maj:t föreslagits i fråga om överskott i lasarettsläkarnas pensionskassa.

Vad angår frågan om indragning av *dövstumlärnas* pensionsanstalt och därmed sammanhängande förslag, delar riksdagen den i statsrådsprotokollet uttalade meningen, att en förbättring av pensionsvillkoren för flertalet delägare i nämnda pensionsanstalt icke längre bör undanskjutas. Vidkommande personal vid dövstumskolor har det, med hänsyn till önskvärdheten att un-

der nuvarande förhållanden beträffande dövstumundervisningsväsendet undvika krav på reglering av tjänsterna, föreslagits, att ordinarie tjänst vid dövstumskola skulle kunna inom viss tid utan reglering förenas med pensionsrätt efter tjänstepensionsunderlag, ej överstigande $\frac{3}{4}$ av de högsta delaktighetsbelopp, som av skolöverstyrelsen föreslagits år 1922 och som avpassats efter då gällande minimilöner i de högsta lönegraderna. Såsom framhållits dels i förberörda motion I: 288 och dels i en till riksdagens vederbörande utskott ingiven framställning från svenska dövstumläraresällskapet, överensstämman emellertid de lönebelopp, som sålunda skulle läggas till grund för pensionsunderlagens bestämmande, icke med nu utgående minimilöner, enär vissa löneförhöjningar ägt rum efter avgivandet av skolöverstyrelsens framställning år 1922. Med avseende å denna fråga vill riksdagen framhålla, att enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag pensionerna till ifrågavarande befattningshavare skulle beträffande de tilläggsförmåner, som må utgå å desamma, betraktas såsom oreglerade. Vid bestämmandet av delaktighetsbelopp och därav beroende tjänstepensionsunderlag torde alltså viss hänsyn böra tagas till delaktighetsbelopp eller tjänstepensionsunderlag för jämförliga befattningshavare, som erhålla oreglerade pensioner. Närmast till hands torde ligga en jämförelse med delaktighetsbeloppen för den i dövstumläraernas pensionsanstalt jämväl delaktiga lärarpersonalen vid folkhögskolorna. Delaktighetsbeloppen för sistnämnda personal äro nu följande:

för manlig föreståndare	lägst kronor 5,000: —	högst kronor 6,400: —
» kvinnlig	» » 4,200: —	» » 5,000: —
» manlig lärare	» » 4,500: —	» » 5,200: —
» kvinnlig	» » 3,600: —	» » 4,100: —

De av Eders Kungl. Maj:t föreslagna delaktighetsbeloppen för dövstumläraerna utgöra:

för manlig föreståndare	kronor 6,000: —
» kvinnlig	» 5,000: —
» manlig lärare	» 5,000: —
» kvinnlig	» 4,000: —

Denna jämförelse visar enligt riksdagens mening; att de föreslagna delaktighetsbeloppen måste anses stå i skäligt förhållande till delaktighetsbeloppen för motsvarande personal vid folkhögskolorna. Ett liknande resultat giver en jämförelse med de oreglerade pensionsunderlagen för lärarpersonal vid allmänna läroverk och folkskoleseminarier.

Med hänsyn till vad nu anförts har riksdagen ansett sig icke kunna medgiva någon höjning av de föreslagna delaktighetsbeloppen, därest pensionerna skola betraktas såsom oreglerade. Att å andra sidan höja delaktighetsbeloppen till sådan nivå, att pensionerna kunna betraktas såsom nyreglerade, och bestämma, att de skola så behandlas, synes riksdagen knappast vara lämpligt, så länge den på dagordningen stående frågan om dövstum-

undervisningsväsendets förstatligande ännu icke vunnit sin lösning samt löne- och pensionsreglering ej heller ägt rum för lärarpersonal vid statliga läroanstalter.

I nyssberörda motion I:288 liksom ock i nämnda framställning från dövstumläraresällskapet har förslag framställts om pensionering av *dövstumpräster*. Riksdagen delar den i motionen uttalade uppfattningen om önskvärdheten av att en pensionering för ifrågavarande befattningshavare kommer till stånd; och synes detta lämpligen böra ske genom beredande av delaktighet i statens pensionsanstalt åt sådana dövstumpräster, för vilka den ifrågavarande befattningen utgör uteslutande eller huvudsaklig sysselsättning. Mot förslaget skulle måhända kunna anföras, att ett ordnande av denna pensionsfråga skulle kunna anstå i avvaktan på den väntade omorganisationen av dövstumundervisningsväsendet i samband med föreslaget förstatligande av detsamma. Enligt riksdagens mening är emellertid frågan av den vikt, att ett längre uppskov om möjligt bör undvikas. Då riksdagen emellertid av skäl, som ovan antytts i fråga om pensionering av läkare vid kustsanatorier, funnit sig icke böra nu besluta i ämnet, har riksdagen ansett sig böra anhålla, att utredning i frågan verkställes genom Eders Kungl. Maj:ts försorg; och torde, därest förslag om dövstumundervisningens omorganisation ej kommer att föreläggas 1927 års riksdag, framställning i nu förevarande ämne få förväntas till nämnda riksdag.

I förevarande motion I:288 har vidare anförts, att av propositionen icke tydligt framginge, huruvida övergångsstadgandena i det nuvarande reglementet för dövstumlärares pensionsanstalt skulle fortfarande äga giltighet. Med avseende härå vill riksdagen framhålla följande. I de föreslagna övergångsstadgandena till kap. IV mom. 3 b) stadgas, att från den 1 juli 1926 i fråga om den, som den 30 juni 1926 var delägare i dövstumlärares pensionsanstalt, skall gälla vad i nämnda anstalts reglemente stadgas angående pensionsavgifter och tjänstepensionsrätt. Härav måste anses framgå, att jämväl övergångsbestämmelserna i dövstumlärares pensionsanstalts reglemente skola fortfarande gälla i fråga om den, som den 30 juni 1926 var delägare i anstalten. Det står sådan delägare fritt att enligt mom. 3 c) i samma övergångsstadganden före den 1 januari 1927 anmäla sig vilja kvarstå på de gamla pensionsvillkoren, om han finner dem för sig fördelaktigare. Men även om sådan anmälan ej sker, lär han ej kunna förlora någon rätt till retroaktiv tjänstårsberäkning, enär sådan rätt måste tillkomma honom enligt § 22 mom. 1 a) av statsanstaltens reglemente, i vilket sistnämnda författningsrum ändring ej föreslagits. Någon särskild föreskrift i det i motionen berörda avseendet torde alltså icke vara erforderlig.

Vad härefter beträffar Eders Kungl. Maj:ts förslag i fråga om beredande av pensionsrätt åt *lärare vid fortsättningsskolor och anstalter för yrkesundervisning*, har riksdagen icke funnit anledning till erinran mot detta förslag. I detta

sammanhang har riksdagen till behandling förehaft det i förberörda motioner I: 285 och II: 413 framställda förslaget. I motionerna påyrkas, att i pensionsanstaltens reglemente skulle intagas en av tillkallade sakkunniga föreslagen bestämmelse, åsyftande att möjliggöra, att den vid en lärarbefattnings reglering stadgade tjänstgöringen skulle kunna i viss utsträckning fullgöras i annan befattning, som avses i anstaltens reglemente. Att denna bestämmelse ej influiter i det av Eders Kungl. Maj:t framlagda förslaget torde hava föranletts av att statens pensionsanstalt i avgivet utlåtande i frågan den 1 februari 1926 ansett en sådan bestämmelse överflödig. Anstalten framhöll i utlåtandet, att det redan förut inträffat, att innehavare av reglerad befattning haft sin tjänstgöring delvis förlagd under annan huvudman och att detta förutsatts vid själva tjänstregleringen. Syftet med motionerna synes alltså kunna vinnas utan den däri påyrkade föreskriften.

Beträffande en vanligen förekommande kombination av lärarinnetjänst vid folkhögskola med husmodersbefattning vid skolans elevhushåll tillkommer emellertid den svårigheten, att tjänstreglering av dessa befattningar skall godkännas av olika myndigheter — respektive skolöverstyrelsen och Eders Kungl. Maj:t — och att befattningarna höra under olika kapitel i reglementet med delvis olika pensionsvillkor. Då en sådan kombinerad tjänst på det hela taget torde kunna jämföras med eller betraktas såsom en lärarinnetjänst, vilket också framhållits i motionerna, synes det vara lämpligt, att tjänsten i pensionshänseende behandlas såsom lärarinnebefattning. För att möjliggöra detta torde i § 41 av reglementet böra införas en bestämmelse av innehåll, att lärarinna vid folkhögskola, vilken tillika är anställd såsom husmoder vid skolans elevhushåll, skall för hela sin tjänstgöring vara i pensionshänseende att anse såsom lärarinna.

Beträffande här ovan ej behandlade, av Eders Kungl. Maj:t föreslagna *ändringar i reglementet för statens pensionsanstalt* har riksdagen icke haft något att erinra. I detta sammanhang vill riksdagen emellertid påpeka, att i § 42 av det framlagda förslaget till ändringar i reglementet befattning såsom ordinarie ämneslärare vid skeppsgosseskola (kungörelse den 20 juni 1924 nr 239) synes hava uteglömts. Beträffande formuleringen av § 60 mom. 1 d) och e) må anmärkas, att förslagets avfattning medger pensionsrätt endast för befattningshavare *vid anstalt*. Författningsrummen torde böra formuleras i anslutning till nuvarande lydelsen av § 60 c) (kungörelse den 31 december 1925 nr 513).

Vad föredragande departementschefen anfört och föreslagit i fråga om *anslag till statens pensionsanstalt* föranleder icke någon riksdagens erinran.

Under åberopande av det anförda får riksdagen anmäla, att riksdagen, i anledning av Eders Kungl. Maj:ts ifrågakarande proposition och förenämnda motion I: 288,

dels medgivit, att statens anstalt för pensionering av folkskollärare m. fl. må från och med den 1 juli 1926 erhålla ändrat namn av statens pensionsanstalt;

dels bemyndigat Eders Kungl. Maj:t att för beredande av rätt till delaktighet i nämnda pensionsanstalt för de av föredragande departementschefen i statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för den 25 februari 1926 därtill förordade grupper av befattningshavare vidtaga ändring av det för pensionsanstalten gällande reglementet i huvudsaklig överensstämmelse med det såsom bilaga till samma statsrådsprotokoll fogade förslaget, dock med iakttagande av vad riksdagen här ovan anfört;

dels med uteslutande ur riksstaten av det under elfte huvudtiteln uppförda ordinarie förslagsanslaget till statens andel i kostnaden för pensionering av lasarettsläkare, under samma huvudtitel och rubriken: statens andel i kostnaden för pensionering av vissa överåriga lasarettsläkare uppfört ett ordinarie förslagsanslag av 15,000 kronor;

dels i riksstaten med oförändrat belopp uppfört det nu under nämnda huvudtitel upptagna ordinarie anslaget till bidrag till pensionering av änkor och barn efter lärare vid allmänna läroverk, pedagogier, seminarier m. m. å 157,276 kronor;

dels med uteslutande ur riksstaten av det under elfte huvudtiteln och rubriken: bidrag till kostnaderna för pensionering av dövstumlärare m. fl. upptagna ordinarie förslagsanslaget, under samma huvudtitel och rubriken: bidrag till kostnaderna för pensionering av vissa i statens pensionsanstalt inordnade grupper av befattningshavare uppfört ett extra förslagsanslag av 43,000 kronor;

dels bemyndigat Eders Kungl. Maj:t att, utan hinder av bestämmelserna i § 18 av reglementet för lasarettsläkarnas pensionskassa den 13 november 1903 (nr 117, sid. 1), bevilja delägare i nämnda pensionskassa, vilken under år 1926 uppnår 65 levnadsår och som befinnerse fortfarande kunna i tjänsten på ett tillfredsställande sätt gagna det allmänna, tillstånd att kvarstå i tjänst tillsvidare, intill dess att frågan om kvarstående i tjänst kan prövas i den ordning, som efter lasarettsläkarnas pensionskassas indragning i statens pensionsanstalt bliver gällande;

dels ock beslutit hos Eders Kungl. Maj:t anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning rörande beredande av pensionsrätt i statens pensionsanstalt för dels överläkare vid statsunderstödda kustsanatorier, dels ock dövstumpräster ävensom för riksdagen snarast möjligt framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 26 maj 1926.

Med undersätlig vördnad.